

og der blev han så stående i ca. 10 minutter! Jeg fortalte ham, jeg så nok hellere ligeså stille ville lægge mig til at dø, og det fik ham til at grine, så han måtte afbryde sin "demonstration".

Da det blankede op, fortsatte jeg de ca. 70 km frem til næste raststop og håbede på, der også der var et halvtag, jeg kunne sove under om natten, da mit "telt" jo kun bestod af myggenet.

Der var et halvtag, men det var desværre optaget, så jeg måtte sove under åben himmel og håbe på, at de mørke skyer, der stadig drev over himmelen, havde tisset af.

Ca. kl 1,30 nat vågnede jeg ved, at det pludselig blæste voldsomt op, og meget mørke skyer var hastigt på vej. Jeg sprang lynhurtigt ud af soveposen, fik pakket sammen i rekordtempo og nåede lige akkurat at lukke tasken på min trailer, da det begyndte at hamre ned med regn. Nu kunne jeg jo ligeså godt cykle videre, og jeg nåede frem til Tree Ways Roadhouse lige inden dag gry.

Heldigvis havde de åbent, og da kosten havde været lidt "alternativt" de sidste par dage, var jeg noget sulten og bestilte dobbelt portion af toast & egg. Det gjorde godt i maven, og efter yderligere proviantering begav jeg mig på vej igen. Herfra var kursen stik nord, og jeg så frem til at nå Renner Springs Roadhouse inden aften, hvor jeg ville forkæle mig selv med en overnatning med indlagt brusebad! Tiltrængt efter 3 nætter under åben himmel. Uvejret var drevet over og havde fået sænket temperaturen til 24-25 grader, så det var meget behageligt.

Da jeg kørte ud fra Tree Ways Roadhouse kom der et par cyklister ud fra området og ud på vejen med kurs mod nord som jeg. Jeg faldt i snak med dem, og de fortalte, de var bagtroppen af en gruppe på 16 cyklister, der var på vej fra Alice Springs til Darwin. De havde følgebil med og derfor ingen bagage. Efter et par timer havde jeg med almindelig fart passeret dem alle, og yderligere en times tid senere blev jeg så selv overhalet af deres bus, hvor de alle nu var samlet i på vej mod næste overnatning. Det var åbenbart menuen: 2-3 timers cykling og så transport resten af dagen. Outback Adventure Cykling mener jeg der stod på bussen. Katherine blev nået på dag 24 efter 5.041 km kørsel, og med et snit på 214 km om dagen gik det jo planmæssigt.

Jeg besøgte cykelbutikken i Katherine, da min sadel var gået i stykker, så jeg måtte have en ny. Udvalget var uventet stort, så det tog mig lidt tid at beslutte mig. Næste cykelbutik var i Broome, 1.600 km nede ad vejen, så det var jo ret vigtigt at få en, der kunne holde og som ikke gnavede.

Fra Katherine går vejen så igen stik vest på, og jeg nåede yderligere 110 km inden aften, hvor jeg slog lejr ved et raststop. Her i Northern Territory er der som regel en stor vandbeholder ved disse rastesteder.

Det er ret nyttigt, da man så kan få sig vasket og få klaret opvasken. At drikke af vandet turde jeg ikke, og der blev da også skiltet med, at det ikke var tilrådeligt.

Tidligere på dagen havde jeg passeret et par vejarbejdere, der slog "græsset" i rabatten med traktor. Dette er i sig selv ikke usædvanligt, det interessante denne gang var, at jeg så en af dem slæbe et kænguru kadaver fra vejen ud i rabatten, da jeg passerede. Det lurede jeg lidt på mens jeg fortsatte, og pludselig gik det op for mig, hvad meningen var, så jeg vendte mig og nåede lige akkurat at se ham køre over kadaveret med græsklipperen!...Føj for pokker!! men egentlig ret smart, for så ville "resterne" jo være pist væk på få dage.

Dagen efter, mellem Victoria River og Timber Creek, så jeg min første levende slange. Jeg blev klar over, det var en slange alt for sent, så jeg passerede den på kun ½ meters afstand, men heldigvis huggede den ikke efter mig. På de australske veje er der mange strimler fra lastbildek, der ligner slanger, så når det endelig er en rigtig slange, er man nok lidt uopmærksom desværre.

Dagen bød også på en anden oplevelse! Jeg blev passeret af en lurvet tivolibil der pludselig stoppede et par hundrede meter foran mig. En ligeså lurvet mand sprang ud og spurgte, om ikke jeg var interesseret i et job i hans show! Det var jeg nu ikke, mente selv jeg havde job nok, og fortsatte min færd. Manden måtte jo være desperat, når han kunne finde på at stoppe en turcyklist.

På min vej var der af og til bushfire langs vejen, og så var der som regel en flok rovfugle i luften lige over fronten, klar til at hapse smådyr, der flygtede for ilden, og måske også dem der ikke nåede at flygte! Hvem sagde grillmad?

Disse rovfugle så jeg også hver morgen, når dagen gryede. Så patruljerede de langsomt op og ned langs vejen, præcis over midten og ca. 10 meter oppe for at se, om der skulle være lidt frisk roadkill at spise. Sommetider kom der et par svævende fra hver sin retning, og så svævede den ene altid lidt højere op, mens de passerede hinanden.

Western Australia

Byen Kununurra ligger ca. 40 km inde i Western Australia og er en ret stor by med ca. 4.000 indbyggere. Her fik jeg provianteret og ordnet lidt Internet, inden det gik videre vest på. Tiden var ved grænsen skiftet 1½ time, så jeg fik også lige justeret uret.

Jeg var pludselig begyndt at få ondt i venstre hase og var noget bekymret, da det hurtigt blev værre. Jeg stoppede lidt tidligt for natten ved en raststop ca. 70 km vest for Kununurra, da jeg nu havde store smerter i hasen. Dette skulle helst tages i opløbet, da det ellers kunne stoppe hele projektet. Jeg masserede hasen grundigt

og kunne så bare håbe på, at en nats hvile ville kurere skaden.

Det gik heldigvis meget bedre dagen efter, og efter et par dage var det utroligt nok væk igen, så der var jeg heldig.

Jeg var nu kommet ind i bjergområdet "The Kimberleys". Et utroligt smukt område, på 10 gange Danmarks størrelse og med kun ca. 25.000 indbyggere. Klipperne havde flotte farver, især tidligt morgen, hvor de nærmest glødede rød/orange.

Et sted var vejen oversvømmet af en flod med ca. 20 cm vand over broen. Broen var en ældgammel betonbro med meget store huller i, og det var et rent og skært held, jeg ikke kørte i et af dem, da jeg på grund af vandet først kunne se hullerne, når jeg var lige over dem.

Halls Creek blev nået, og herfra til Fitzroy Crossing er der 292 km, turens længste stræk, med intet andet end ørken imellem. Jeg fik læsset cyklen godt til med vand og mad og fortsatte 130 km ud ad vejen, hvor jeg fandt et sted at slå teltet op for natten. Jeg havde mødt et par tjekkiske cyklister tidligere på dagen. De havde ikke så travlt, og hvordan kunne de...de slæbte rundt på en 2 hjulet trailer med en 40 liters vandbeholder på! De påstod, de altid kørte med vand og mad til 14 dages forbrug!

Fitzroy Crossing var, sidst jeg var der, meget præget af fulde aboriginals, og var en meget utryk by at færdes i, så det var med en vis spænding, jeg ankom til byen. Situationen kunne dog næppe være mere forskellig fra den gang til nu, alle var tilsyneladende velfungerende og glade, og der herskede ro og orden overalt. Et billede jeg i øvrigt havde bemærket i flere andre byer her i det nordlige. Den fjendtlighed, jeg havde følt, sidst jeg var her, var nærmest ikke eksisterende denne gang. Tilsyneladende havde regeringen fat i noget der virkede, det var en positiv oplevelse!

Dagen efter var jeg igen lige ved at køre en slange over, denne gang en grøn sag på 120-130 cm. Der var dog ikke meget gang i den, den gad knapt nok dreje hovedet efter mig. Da det var tidligt morgen, tænker jeg det skyldtes, den lige skulle varmes op først, selvom der allerede var 26 grader i skyggen.

Overnattede på Roebuck Roadhouse efter 6 overnatninger i det fri, så et bad var yderst tiltrængt.

Dagen efter kørte jeg de ekstra 33 km ind til Broome for lige at få justeret mit headset på cyklen i cykelbutikken, derefter tilbage til Roebuck Roadhouse, hvor jeg provianterede til turens næstlængste stræk, de 286 km ud i Great Sandy Dessert, til Sandfire Roadhouse. Efter ca 90 km fik jeg turens første, sidste og eneste punktering! Det blev en varm sag at skifte slange, da der ikke er nogen muligheder for skygge på denne strækning.

Sandfire Roadhouse lignede sig selv med Påfugle spankulerende omkring, og med

fortsættes side 152